TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Bến sông một dạ đợi chờ

ISSN: 2734-9195 10:05 29/05/2026

Bến sông quê là vậy, vừa thực vừa mơ, vừa hữu hình vừa vô ảnh. Nó không chỉ là một bến nước mà còn là bến của tình thương, của ký ức, của bao nỗi chờ mong chắt chiu qua năm tháng rộng dài.

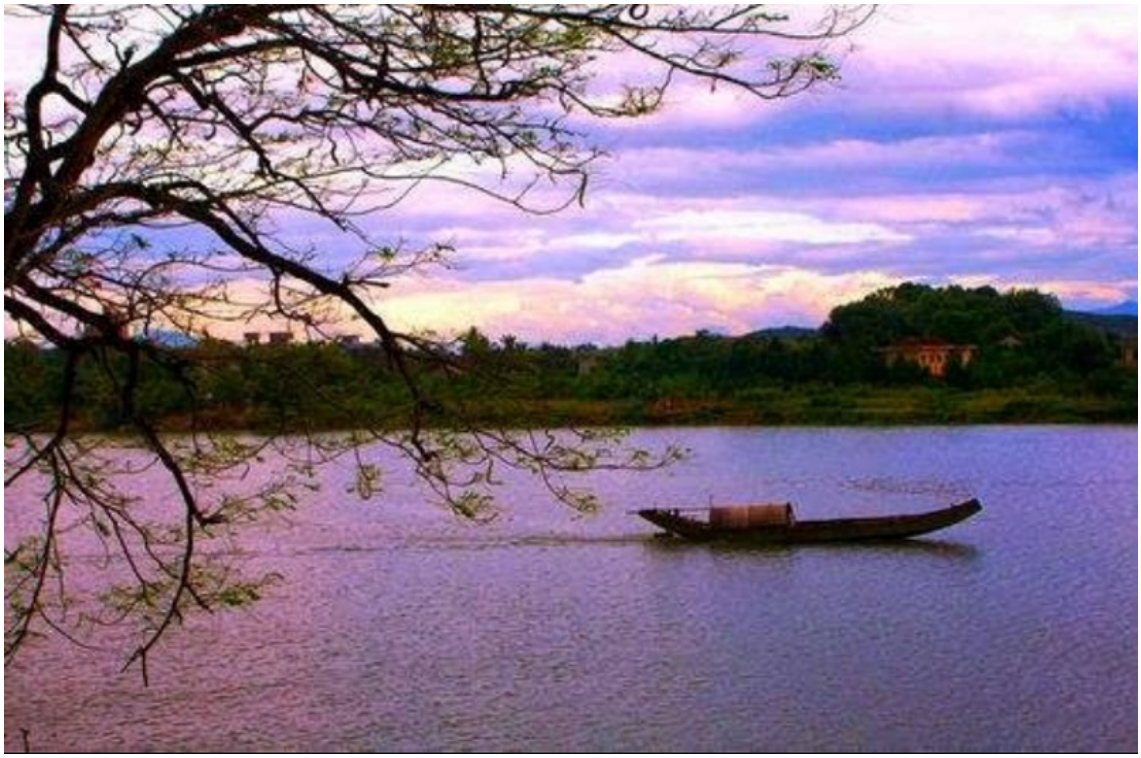
Tác giả: **Song Ninh (Phạm Văn Ninh)**
32 Nghi Tân, P.Đông Mai, tỉnh Quảng Ninh

Có những buổi chiều, ngồi lặng lẽ nhìn dòng sông trôi, lòng tôi như con thuyền xuôi mái chèo theo dòng về lại miền ký ức xa xăm. Con sông quê dẫu nhỏ bé, hiền hòa nhưng đủ sức giữ lại trong ta bao nỗi nhớ, bao thương nhớ vơi đầy. Ở nơi ấy, có bến nước với những hàng tre xao xạc gió, có nhịp sống mộc mạc của những ngày thơ dại, và có cả nỗi chờ đợi âm thầm như mạch nước ngầm thấm vào đất đai, chẳng bao giờ cạn kiệt.

Bến sông quê, vào những buổi sáng tinh mơ, sương phủ lên mặt nước một làn khói mỏng lấp lánh. Người làng bước ra gánh nước, rửa rau, vo gạo, tiếng gầu sòng loạng soạng hòa cùng tiếng gà gáy rộn rã, tiếng chim sẻ ríu ran trên rặng tre.

Chiếc xuồng nhỏ khua nhẹ mái chèo, vẽ nên những lằn sóng lăn tăn loang rộng. Mỗi nhịp chèo khua như một lời thì thầm, một câu chuyện kể, một khúc hát làng quê không bao giờ dứt.

Trưa đến, bến sông lại rộn rã những tiếng gọi í ới của lũ trẻ trần mình ngụp lặn. Dòng nước xanh ôm lấy những tấm thân ngây thơ, trong veo tiếng cười nói. Những hòn đá ven bờ trở thành ghế nghỉ, những cành sà cừ trĩu mình làm thang nhảy xuống. Bao nhiêu mùa hè trôi qua, tiếng nô đùa ấy vẫn còn đọng lại đâu đó trong lòng người xa xứ, để mỗi lần nhớ về bến sông quê là nghe trong tim dậy sóng một nỗi niềm khôn tả.

Ảnh minh họa - Nguồn: St

Ánh hoàng hôn chiều rắc xuống mặt sông một thứ màu vàng thẫm, dịu dàng mà bâng khuâng. Bến sông lúc ấy trở thành nơi hội tụ của bao mong chờ. Người mẹ ngồi gỡ lưới chờ con đi chợ xa về. Người vợ bồng con đứng ngóng bóng chồng xuôi ngược ghe thuyền. Cả những cụ già tóc bạc phơ cũng lặng lẽ nhìn sông, như nhìn lại một đời người đã trôi đi theo từng lớp sóng. Bến sông, từ thuở nào, đã thành nơi neo giữ niềm mong đợi của bao phận đời.

Bến sông chỉ thực sự im ắng khi chìm trong khoảng lặng đêm đen, lúc ấy chỉ còn tiếng dế rả rích, tiếng ếch nhái vọng từ những ruộng lúa phía xa xa. Mặt sông soi bóng trăng, sáng ngần như một tấm gương tròn vạnh. Người đi xa, đêm đêm nằm nhớ, vẫn hình dung ra cảnh trăng ấy, bến ấy, và cảm thấy có một sợi dây vô hình kéo mình về với quê hương.

Mỗi mùa nước lớn, bến sông khoác lên mình tấm áo mới. Nước dâng lên trắng cả bờ bãi, cuốn theo phù sa bồi đắp cho ruộng đồng thêm xanh mướt. Người quê không than phiền, họ chấp nhận dòng chảy tự nhiên như chấp nhận cả những được mất trong đời. Có khi bến sông bị bào mòn, sụt lở, nhưng rồi qua năm tháng, dòng nước lại vun bồi, lại hồi sinh. Như lòng người, trải qua những thăng trầm dâu bể, vẫn kiên nhẫn một dạ một lòng.

Đi xa bao năm, đôi khi trở lại, bến sông đã đổi khác. Nhưng trong sâu thẳm, bến sông vẫn còn đó, với dáng dấp mộc mạc của một thời. Vẫn còn đó nỗi nhớ khắc khoải, nỗi đợi mong thấm vào từng tấc đất, từng cọng cỏ bên bờ. Người quê đi đâu, về đâu, lòng vẫn nhớ bến nước xưa, như nhớ về một phần thanh xuân của

chính mình.

Bến sông quê là vậy, vừa thực vừa mơ, vừa hữu hình vừa vô ảnh. Nó không chỉ là một bến nước mà còn là bến của tình thương, của ký ức, của bao nỗi chờ mong chắt chiu qua năm tháng rộng dài. Để rồi, dù đi xa đến đâu, ai cũng mong một lần được trở lại, cúi xuống chạm vào làn nước mát lành, ngồi bên bờ nghe gió thổi qua hàng cây, một câu gọi đò lạc giọng. Hơn hết là nghe trong lòng dâng lên một nỗi nhớ dịu dàng, bởi sau cùng bến sông như người già hiểu chuyện, dẫu cất giữ trong lòng vô vàn hoài niệm, nhưng chỉ cất giấu trong lòng, chờ ngày người về gạn hỏi mới niềm nở mà mở lòng kể hết những nông sâu.

Tác giả: **Song Ninh (Phạm Văn Ninh)**
32 Nghi Tân, P.Đông Mai, tỉnh Quảng Ninh